

Sygn. akt I CSP 2/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi B. W. na przewlekłość postępowania

Sądu Najwyższego Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych

w sprawie z wniosku B. W. o uchylenie uchwał Sądu Najwyższego w sprawach III

SW 1102/95, III SW 87/00, III SW 195/05 i III SW 370/10, sygn. akt III CO 25/11

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 lipca 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zasady zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym określa art. 87¹ k.p.c. Przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. ustanawia regułę, że postępowanie przed Sądem Najwyższym oraz czynności procesowe związane z tym postępowaniem podejmowane przed sądem niższej instancji objęte są przymusem adwokacko-radcowskim. Przymus ten nie obowiązuje jedynie w wypadkach określonych w art. 87¹ § 2 k.p.c. W praktyce przyjmuje się, chociaż jest to stanowisko budzące wątpliwości, że przymus ten nie wchodzi w rachubę także w sprawach związanych ochroną praw publicznych. Chodziłoby więc w szczególności o sprawy rozpoznawane przez Sąd Najwyższy na podstawie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz.U. Nr 21, poz. 112 ze zm.). Oznacza to, że obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego obowiązuje przed Sądem Najwyższym również w postępowaniu ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego.

Istota przymusu adwokacko-radcowskiego sprowadza się do wyłączenia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. zdolności postulacyjnej strony, jej organu, przedstawiciela ustawowego i pełnomocników nie będących adwokatami lub radcami prawnymi. W konsekwencji, czynności podejmowane przez podmioty nie zaliczające się do kręgu adwokatów lub radców prawnych są bezskuteczne.

Skarżący B. W. składając skargę z dnia 11 czerwca 2012 r. na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym w sprawie wszczętej w wyniku jego protestu wyborczego (sygnatura akt III SO 25/11), wymagania przewidzianego w art. 87¹ k.p.c. nie zachował.

W tej sytuacji należało orzec, jak w sentencji (art. 130 § 5 *in fine* w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398⁶ § 3 k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki; Dz.U. Nr 179, poz. 1843).

Marginesowo tylko natomiast należy zauważyć, że postępowanie w sprawie III SO 25/11 zostało prawomocnie zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., albowiem mocą tego postanowienia wniosek skarżącego został odrzucony.